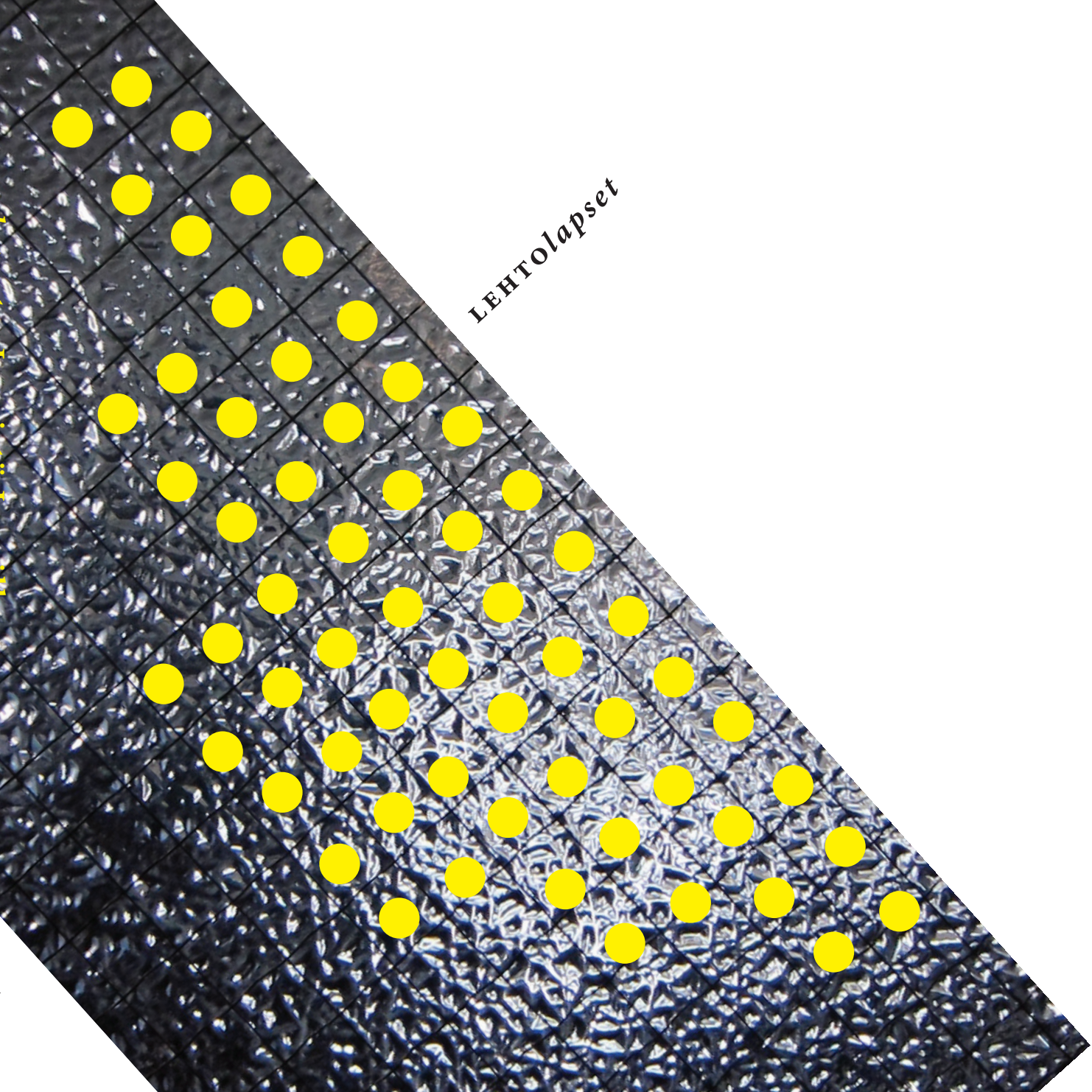

LEHTOLAPSET

LEHTOLAPSET

© tekijät

ISBN 978-952-215-156-8

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

2011

ntamo

www.ntamo.net

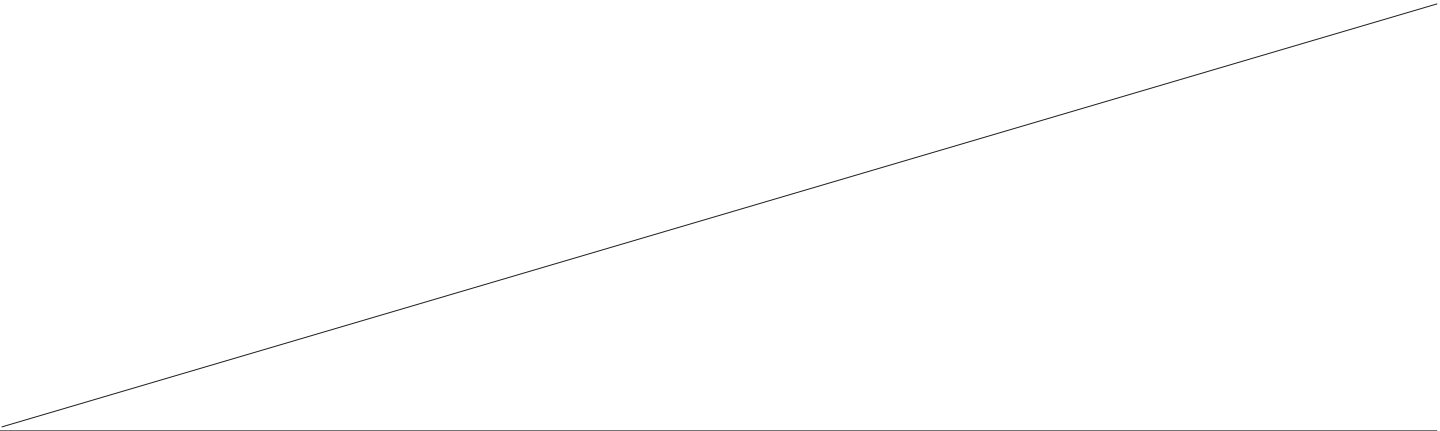
LEHTO*lapset*

– Leevistä Leeville

ntamo

Meidän Leevi:lumipallo
-efekti saavutti Laakson ja kaikki
minät alkoivat kukkia.
On lukupää ja saarnamies
joka siunaa ajan hybriksen
kielletyistä leikeistä me häntä kiitämme.

Jyrki Pellinen

Leeville syntymäpäivänä

Leevi erottautui selkeästi muista kriittisen korkeakoulun opettajista, hän oli vimmainen, uhmaa ja kauneutta täynnä. Peter Pan ja Robin Hood samassa kehossa. Disneymäinen kuvamaisuus hänestä on kaukana, mutta koomisuus ja vakavuus hänessä kohtaavat välillä sarjakuvamaisella tasolla. Monesti mietin tunneilla, että hänet on piirtänyt korkeamman voiman sijasta Suomalaisen Kari.

Leevin tunneilla tunsin olevansa läsnä. Omalla kohdallani se tarkoitti oikeasti keskittymistä, ajatukseni kun tупpaavat juoksemaan suhteellisen vilkkaasti. Leevi tuntui puhuvat hetken ja tämän päivän puolesta. Kun tästä kirjasta ryhdyttiin puhumaan, tuli mieleeni kirjoittaa ”huomisen mahdottomuudesta”, tavasta jolla ymmärsin Leevin opettavan.

Olen saanut seurasta Leevin tekemisiä erilaisissa tapahtumissa – parhaiten ehkä muistuu mieleen Leevin olemus Helsinki poetry connectionin poetry jameissa (joskus 2009 syksyllä). Mies halailee ja pussailee vaimoaan kuin nuori kolli ja sen jälkeen ”rykäisee” open mic-sessioissa leevimäiseen tapaan runon Helsingin sanomista. Kuka tarvitsee enää Robin Hoodia?

Älä puhu huomisesta

Älä puhu huomisesta,
tai minun on pakko piiloutua
varjojen taakse jonne ei kannu musiikki.

Älä puhu huomisesta,
tai kukat paleltuvat kämmeniin:
saavat odotella toivoa
kauemmin kuin ihminen.

Älä puhu huomisesta,
tai on kuljettava kuin syntinen,
kirottu, vailla kevättä, karttaa.

Puhu ikkunasta,
josta näkee kun puun oksan kannattelevat
lunta, vuodenaikoja. Puhu kartasta,
josta tietää jumalan olemassaolon.
Kartta piirtyy lapsen kasvoille.
Hankkiudu helpoiten eksyttävälle reitille.

Tuukka Terho

Ilmasilta – Leevi Lehdolle

Jarkko Tontti

Oi ilmasilta ja muut poismenneet,
unohtuneet sanat, joita ei enää kuule,
ei näe, missään kohtaa.

Minä kysyn: mihin menevät käytetyt sanat ja
vanhahtavat muodot?

Että on ilmasillassa yhtä aikaa
keveyttä ja luottoa, nostetta & turvaa: silta ilman
betonia tai muita kovia aineita, ilmaa vain
ja silti sitä pitkin pidettiin hengissä
yksi kokonainen kaupunki, ilman siltaa
he olisivat nääntyneet, se toi
Amerikan hyvää ja siksi on
Berliini on yhä keskuudessamme
sen kaiken kokeneet talot ja kadut.

Entä 'runoilijain'? Sitäkään ei enää käytetä.
'Oudostuttavaa olisi'. Mihin se on säilötty?
Hitlerin bunkkerinko viereen,
syvyyteen ja vuosiin, joita ei haluta muistaa?
Onko varasto suljettu, vai saako sieltä edes
yksityiseen käyttöön lainata,
kopioida ilmasillan piirustukset
uusiin tarpeisiin ja haluihin,
toisiin käyttöihin,
parempiin aikoihin minä haluaisin kulkea pitkin
ilman siltaa.

harry salmenniemi

alla

a, -jaa -ttaa. ajaa ala, alas aka alas, alat alkaa alkavat alta; ankarat, sakarat; antaa avarammat avarat; avata avataan Carrán chakrassa d’ac haavat, hammasta hangataan harmaa: harrastaa, jahdata, jaksaa; **jalat jalka** kaarnaa;

Kasvamaan, kalastamaan kankaalla. Kannattaa kansan kanssa; kasvamaan la lakkaa; lankaa maa – maa-
han maassa maata mahtava makaa maksaa? Manalaan matkaavat matkaavat massana. Matkalla, matka-
rattaat...

Naaras palaa parantamaan: paljastamaan parastaan. Patjassa rahaa; rakkaan rahat. Rakastavan raskas
taakka; saatanat. Saatat saattaa sada; sahaa salaa, sama samalla sammal;

sanasarja sarjaan sataa, taas sataa, satama satamaan satamaan. Saattaa takkaa, tasan vaaran varat. **Vallan**
valtava valtavasta, vasara. vasaralla. vatsaansa vavahtaa; |la-

Karri Kokko

Syömein tuulikannel on,
laulunsa on loputon;
yössä, päiväss' yksinään
soi se ilmaan värjyvään.

Mun syömein tuulikannel on,
ja laulunsa on loputon;
se yössä, päiväss' yksinään
soi ilmaan iät värjyvään.

Syömeni tuulikantele on,
kielissä laulu on lakkaamaton;
päivässä, yössä se yksinään
ilmahan soi iät värjyvään.

Mun syömeni tuulikannel on,
sen kielissä laulu on lakkaamaton;
se yössä, päivässä yksinään
soi ilmahan iäti värisevään.

Sydämeni kantele on tuulien,
loputonna sävelehet soivat sen.
Päivässä ja yössä yhä yksinään
ilmahan ne helisevät värjyvään.

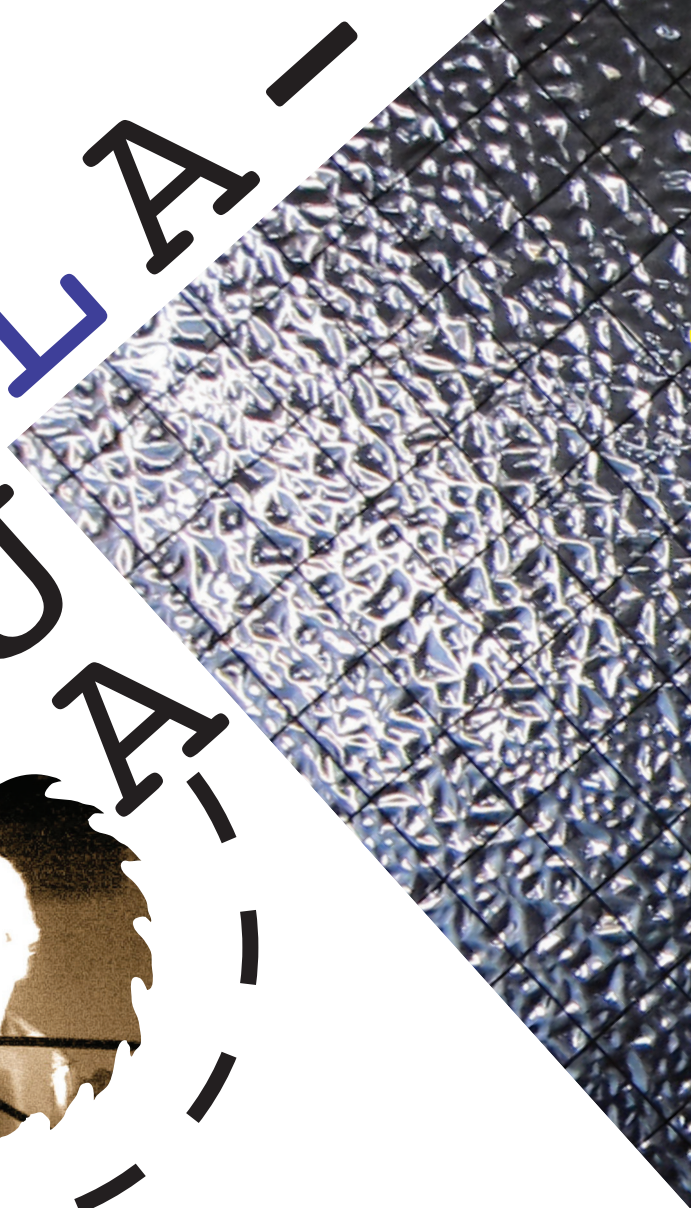
Syömeni, sä kannel olet tuulien,
kielissäsi laulu ompi ainainen.
Päivässä ja yössä soi se yksinään,
ilmahan se vaikeroipi värjyvään.

Syömmessäni syttyvi ja soinnun saa
laulut, jotka tuskiani vaimentaa;
päivässä ja yössä soi ne yhtenään,
ilmahan ne vaikeroivat värjyvään.

Syömein, ah, kannel on tuulien,
kielissä on laulu lakkaamaton;
yöss' ynnä päivässä yksinään
ilmaan se soi aina värjyvään.

Variaatioita Eino Leinon runosta "Tuulikannel"

JUHLA-
kirja

9 789522 151568 >